

Vonnis: wijntje!

De beide buurvrouwen liepen geroutineerd naar hun plaats in de zittingzaal van de rechtbank. Ze waren hier al eerder geweest. De bovenbuurvrouw had een jurist meegenomen, de benedenbuurvrouw een grote bos bloemen. De vertegenwoordiger van de gemeente kwam er achteraan met de haast van iemand met een overvolle agenda, opgelucht dat ze het op tijd had gehaald. Terwijl de partijen de papieren uit de tassen pakten genoot de rechter even van het moment dat het dikke dossier tot leven kwam. Eerst wilde zij van iedereen weten wat zij vandaag wilden bereiken. De bovenbuurvrouw mocht beginnen: zij vond het zo jammer dat de benedenbuurvrouw haar grote boom had mogen kappen. Die boom was zo mooi groen in de zomer en gaf haar privacy naar de overburen. Daarom was ze de vorige keer naar de rechter gestapt maar dat had niet mogen baten. Nu was de benedenbuurvrouw door de gemeente wel verplicht om een nieuwe boom neer te zetten. Maar dat gebeurde maar niet en de gemeente was veel te coulant. De benedenbuurvrouw mocht een kleinere boom op een andere plaats planten. Dat had haar teleurgesteld en wantrouwend gemaakt. Daarom zaten ze hier weer.

De onderbuurvrouw had de els die zij ooit als klein boompje had gepland, gekapt omdat ze steeds in de schaduw zat. Zij gaf wel toe dat zij met wat tegenzin naar een nieuwe boom had gezocht omdat zij daar nu eenmaal toe verplicht was. Maar nu had zij een Japanse Notenboom gevonden die haar hart had gestolen. Zij vond het jammer dat de bovenbuurvrouw zo lang had moeten wachten en bood haar daarom de bos bloemen aan.

Nadat van de kant van de gemeente werd verklaard dat zij toch het liefst had dat alle burgers in vrede naast, onder en boven elkaar zouden leven kwam de rechter met haar voorstel. Konden de buurvrouwen niet eens samen met de dame van de gemeente in de tuin gaan zitten om te overleggen wat voor boom er moest komen? Buiten deze kille zittingzaal werd het al lente en misschien kon er een gezellig wijntje bij gedronken worden, voegde zij er vrolijk aan toe. De benedenbuurvrouw vond het een goed plan. De bovenbuurvrouw niet, maar met de gekregen bos bloemen voor zich op tafel was het lastig om als enige in de zaal dwars te blijven liggen. Ook haar door haar verzekering ter beschikking gestelde jurist drong er op aan het eens op die manier te proberen. De gemeente-vertegenwoordigster zocht al in de agenda naar een gaatje.

De rechter wilde binnen een maand per brief van de bovenbuurvrouw horen of het dossier voor altijd gesloten kon worden. Met dit huiswerk verlieten de buurvrouwen de rechtbank. Hopelijk voor de laatste keer.

Ben Schaafsma, 30 augustus 2021